Heiki Vilep

RRRINGTEEL

VALI TEINE VÄLJASÕIT!

romaan

JUTUPESA
KIRJASTUS

Autoriõigus teosele © Heiki Vilep
www.vilep.ee

HEIKI VILEPI RAAMATUPOOD

ISBN: 978-9908-9868-4-5

Toimetas Maarja Valk
Kujundas Heiki Vilep
Küljendas Heiki Vilep
Kirjastas Jutupesa
Trükkis Greif

Esimene peatükk

Kaks kuud pärast Riina matuseid ostis Arvo Rimist ruudulise vihiku ja joonlaua. Aasta pärast matuseid tõmbas ta esimese joone.

Riina suri samamoodi, nagu ta kõike tegi: kiiresti ja Arvoga nõu pidamata. Kolmapäeval ütles ta, et süda on kuidagi imelik, neljapäeval oli ta haiglas ja reedel oli Arvo lesk. Kolmkümmend kolm aastat abielu ja kolm päeva lõppu. Arvo arvutas hiljem välja, et see võttis umbes sama kaua aega kui üks garantiiremont.

Vahepealse aasta jooksul parandas Arvo pesumasinaid, külmkappe ja nõudepesumasinaid kuus päeva nädalas, sest seitsmendal ei helistanud keegi. Õhtuti sõi ta seda, mis oli külmkapis, ja kui külmkapis midagi polnud, siis seda, mis oli sügavkülmas. Sügavkülmas oli Riina tehtud pelmeene umbes aastaks. Need said otsa oktoobris.

Riinast jäid järele kahetoaline korter Annelinnas, vana Opel, kolm kasti horoskoobiajakirju ja Kusti. Lapsi neil polnud. Riina õde Tiiu oli seda asja omal ajal uurinud, aga kumbki polnud talle aru andnud.

Kusti oli hall punase sabaga jako, ostetud 1999. aastal Riina sünnipäevaks. Arvo oli tahtnud akvaariumikala. Riina oli tahtnud kedagi, kes vastu räägib, ja kahekümne seitsme aasta jooksul oli Kusti ära õppinud kõik, mida Riina ütles, ning hulga sellist, mille kohta Arvo polnud teadnudki, et Riina seda ütles.

Kui välisuks käis, ütles Kusti: „Pühi jalad!" Kui külmkapi uks käis, ütles ta: „Jälle jood õlut!" Ja vahel, ilma igasuguse põhjuseta, kõlas puurist „Arrrvo!" täpselt Riina häälega, nii et esimestel nädalatel jooksis Arvo kaks korda esikusse vaatama.

Kord nädalas ütles Kusti veel: „Rrringteel vali teine väljasõit." See oli Riina hääl ja GPS-i hääl koos. Suviti oli Kusti nendega autos kaasa sõitnud, reisipuur tagaistmel turvavööga kinni, sest Riina ei usaldanud naabrit lindu toitma ega Arvot pidurdama. GPS-i polnud ta samuti usaldanud ja kordas iga käsku Arvole roolis valjult üle. Kusti nende kahe vahel vahet ei teinud. Arvo, ausalt öeldes, ka mitte.

Otsus tuli ühel teisipäeval Ropkas ühe proua külmkapi juures. Proua oli olnud kolm nädalat Kanaaridel ja kaitse oli esimesel päeval välja löö-

nud. Väljast oli külmkapp täiesti korralik: valge, puhas, uksel magnetid Kreetalt ja Tenerifelt. Arvo avas ukse ja keeras kohe selja.

„Näete," ütles proua. „Väljast ei saa arugi."

Arvo sõitis koju, istus köögilaua taha ja mõtles. Ta mõtles samamoodi, nagu otsis riket: rahulikult, järjest, ühtegi juhet vahele jätmata.

Mees ilma naiseta on nagu külmkapp ilma vooluta. Väljast on kõik korras. Sees läheb asi halvaks. Ja kui halvaks, ei saa enne teada, kui ukse lahti teed.

Arvo ei mõelnud sealjuures ainult sellele, millele mehed mõtlevad. Aga ka sellele.

Ta võttis sahtlist vihiku, mis oli seal kümme kuud oodanud, ja joonlaua. Siis kirjutas esimesele leheküljele suurte tähtedega „PLAAN" ja tõmbas joone alla. Joon tuli sirge. Joonte tõmbamine oli üks väheseid asju, mille eest Riina teda kunagi kiitnud oli.

Siis tõmbas ta veel neli joont ja kirjutas lahtritesse: „Nimi". „Tähtkuju". „Telefon". „Märkused".

Hiljem lisas ta viienda lahtri: Kas Kusti talub.

Tähtkujudest alustas Arvo sellepärast, et esikus seisis kolm kasti horoskoobiajakirju. Riina oli luge-

nud horoskoopi iga päev kolmkümmend kolm aastat. Arvole polnud ta kordagi öelnud, mida tema tähtkuju kohta kirjutati. Arvo oli arvanud, et see on naiste asi, nagu kreemid või õde Tiiu.

Ta võttis kõige pealmise ajakirja, leidis keskelt tabeli ja sõitis näpuga mööda ridu.

Arvo oli sündinud 3. jaanuaril 1964. Ta oli Kaljukits.

„Kaljukits," ütles ta. „Kaljukitsele sobivad Neitsi ja Sõnn."

„Pühi jalad!" hüüdis Kusti puurist.

Arvo luges edasi. Hästi sobisid veel Skorpion ja Kalad. Halvasti sobisid Kaksikud, Lõvi ja Jäär. Jäära kohta oli eraldi kirjutatud, et Kaljukitse ja Jäära suhe on kahe kõva pea kokkupõrge, mis ei kesta kaua.

Riina oli olnud Jäär.

Arvo pani ajakirja käest, tõusis ja võttis külmkapist õlle.

„Jälle jood õlut!" kraaksatas Kusti.

„Kolmkümmend kolm aastat," ütles Arvo.

Kusti ei vastanud.

Järgmisel leheküljel oli hiina horoskoop. Arvo keeras lehe tagasi. Eesti naise jaoks pidi Euroopa omast piisama.

Arvo vaatas aknast välja. Väljas oli midagi hallikat, mis võis olla udu või võis olla Annelinn. Aknad olid pesemata. Riina oli pesnud aknaid kaks korda aastas, aprillis ja septembris, ja Arvo oli selle aja ära kasutanud, et garaaži minna.

Kui uus naine tuleb, peavad aknad puhtad olema. Arvo kirjutas selle vihiku tagumisele leheküljele, sest esimesed leheküljed olid ainult naiste jaoks.

Aknapesuvedelikust kirjutades meenus talle kroonu.

„Meil joodi see ära," ütles ta Kustile. „Aknad jäid mustaks, aga mehed nägid igasuguseid asju."

Kusti puhastas saba. Tema oli seda lugu kuulnud koos pataljoni numbri, veebel Tšurkini isanime ja akende mõõtudega.

Plaanil oli üks puudus, ja Arvo märkas seda alles kümne paiku õhtul.

Ta ei teadnud ühegi naise sünnipäeva.

Ta tundis Rimi kassapidajat Üllet, kes ütles talle iga kord „Aitäh, head päeva", ka õhtul. Ta tundis naabrinaist Heljut, kes oli umbes kaheksakümmend ja hoidis trepikojas korda. Ta tundis firma raamatupidajat, kelle nime ta ei mäletanud, ja Riina õde Tiiut, keda ta ei tahtnud tunda. Ta ei

teadnud nende kellegi sünnipäeva. Riina sünnipäeva teadis ta ainult sellepärast, et Kusti oli selle päeva kingitus.

Küsida ei saanud. Mees ei lähe ju Rimisse ega küsi kassapidajalt sünnikuupäeva. Või küsib, aga mitte esimese asjana.

Arvo võttis telefoni, et vaadata homseid tellimusi, ja siis ta nägi seda.

Garantiiremondi puhul nõudis firma kliendi isikukoodi.

Arvo teadis, millest isikukood koosneb, sest see oli loogiline, ja loogilisi asju armastas Arvo peaaegu sama palju kui Riinat. Esimene number näitas sugu. Kolm oli mees, neli oli naine. Siis tulid aasta, kuu ja päev. Isikuandmete kaitse seadusest teadis Arvo küll. Aga see seadus oli kirjutatud pahatahtlike inimeste vastu ja Arvo ei olnud pahatahtlik.

Homseid tellimusi oli kolm.

Esimene oli Toomas, nõudepesumasin. Arvo keris edasi. Teine oli Valve, külmkapp, ja isikukood algas numbritega 4410512. Kaheteistkümnes mai 1941. Sõnn. Sobiv. Arvo luges kaks korda üle ja otsustas, et nii hädas ta veel ei ole. Siis kirjutas ta Valve ikkagi tabelisse, pliiatsiga, väga õrnalt.

Kolmas oli Merike, pesumasin lekib, aadress Tähe tänav. Isikukood algas numbritega 46309 ja seejärel 04. Neljas september 1963. Neitsi.

Arvo kirjutas tabelisse pastakaga: Merike. Neitsi. Telefoninumber. Märkuste lahtrisse kirjutas ta „Tähe tänav" ja vaatas seda kaua. Esimest korda elus nägi Arvo taevamärki.

Kusti lahtrisse ta veel midagi ei kirjutanud.

Arvo kustutas tule ja läks magama. Kohe ta magama ei jäänud. Tal oli homme kell üheksa Neitsi.

Kusti köhatas puuris.

„Rrringteel," ütles ta, „vali teine väljasõit."

Teine peatükk

Hommikul ajas Arvo habet kaks korda: esimest korda tööle minekuks, teist korda Neitsi pärast.

Siis võttis ta kapist Riina kingitud odekolonni. Seda oli ta kasutanud kaks korda: Tiiu pulmas ja Riina matustel. Ta pani seda kõrva taha, nagu Riina oli õpetanud. Natuke läks randmetele ja natuke särgile.

Kui ta vannitoast välja tuli, vaatas Kusti teda kaua ühe silmaga ja siis teisega.

„Kes seal on?" küsis ta Riina häälega.

„Mina," ütles Arvo.

„Pühi jalad!"

Arvo pühkis. Ta oli toasussides.

Kaubikus luges Arvo veel kord üle lehe, mille ta oli öösel ajakirjast välja rebinud. Neitsi on praktiline, täpne ja korralik. Ta hindab tööd ja märkab detaile. Ta on kriitiline, ka iseenda vastu. Ta ei usu midagi kohe.

Arvole meeldis kõik. Kõige rohkem meeldis talle „hindab tööd". Ta voltis lehe neljaks ja pani rinnataskusse, pingetestri kõrvale.

Tähe tänav 14 oli kollane puumaja Karlovas. Selle aias kasvasid peamiselt jalgrattad.

Merike tegi ukse lahti enne, kui Arvo jõudis koputada. Ta oli väike ja kiire, prillid nööri otsas ja juuksed kuklas krunnis, mis näis olevat kokku keeratud kindla tehnilise joonise järgi.

„Te olete Arvo?" küsis ta. „Te tulite kaks minutit varem."

„Kaks minutit on juhuks, kui uks ei avane kohe," ütles Arvo.

„Uks avaneb alati," ütles Merike. „Aga edasi tuleb liikuda külg ees."

Ukse taga oli koridor. Arvo oli kolmekümne aasta jooksul näinud palju koridore. Ta oli näinud koridore, kus elasid koerad, ja koridore, kus elasid ämmad. Ühes koridoris Ihastes oli elanud pool mootorrattast. Sellist koridori, nagu see, polnud ta veel näinud.

Vasakul ja paremal kõrgusid laeni virnad. Ajalehed, aastate kaupa nööriga kokku seotud. Kastid, lambivarjud. Kolm tolmuimejat, millest Arvo tundis silmapilk ära kaks mudelit ja ühel fikseeris varuosade puudumise. Vahele jäi kitsas rada, täpselt ühe inimese laiune.

Kastidel olid sildid. „Juhtmed (töötavad)." „Juhtmed (ei tea)." „Kaaned ilma purkideta." „Purgid ilma kaanteta."

Arvo luges silte ja tundis midagi, mida polnud ammu tundnud. See oli austus.

„Kõik on sildistatud," täheldas ta.

„Muidugi," ütles Merike. „Muidu ei leiaks ma midagi üles."

Pesumasin seisis vannitoas kolme rätiku peal, mis olid üleni märjad. Merike oli neljanda valmis

pannud. Arvo tõstis selle pesukorvile. Tema oli tulnud leket eemaldama, mitte voodit üles tegema.

Ta asetas kausi põrandale ja keeras filtri lahti. Kõigepealt tuli vesi, siis asjad. Üks meeste sokk, kaks Eesti krooni, juuksenõel ja pisike võti.

Merike võttis võtme peopessa ja vaatas seda nagu kalliskivi.

„Ma olen seda kolm aastat otsinud!"

„Mille see avab?"

„Ma ei mäleta," ütles Merike. „Aga nüüd saan otsima hakata."

Arvo tõstis soki üles.

„See on Ennu oma," ütles Merike. „Enn läks ära 2009. aastal."

Arvo pani soki radiaatorile kuivama. Merike ei keelanud.

„Teist pole mõtet otsida," ütles ta. „Teine läks koos Ennuga."

Arvo puhastas filtri ja proovis masinat loputusrežiimil. Seejärel lasi ta veel kord vee välja. Põrandale ei tulnud tilkagi. Ta jäi hetkeks kuulatama. Sellise pumba pärast polnud vaja kellelegi helistada ega midagi seletada.

Köögis seisis rivis kolm külmkappi. Üks surises. Teises hoidis Merike leiba, kolmandas ravimeid ja patareisid.

„Selle teise ma parandaksin poole tunniga ära," ütles Arvo pärast termostaadi kontrollimist.

„Pole vaja," ütles Merike. „Leivakapina töötab ta suurepäraselt."

Arvo tundis kehalist valu, samasugust nagu siis, kui keegi kasutab kruvikeerajat peitlina.

„Aga ta on katki."

„Mis tal leivakapina katki on?"

Arvo avas ukse. Seal olid leib, sepik ja pakk kuivikuid. Ta sulges ukse. Tihend pidas.

„Ta ei külmuta."

„Väga hea. Mulle ei meeldi külm leib."

Arvo tõmbas tööriistakasti enda poole.

„Kui ma termostaadi ära vahetan, võite ta ju välja lülitada."

„Miks ma pean maksma selle eest, et ta välja lülitada? Praegu on ta tasuta väljas."

Arvo pani kruvikeeraja tagasi. Ta oli harjunud, et inimesed vaidlevad remondi hinna üle. Seda, et keegi vaidleb remondi eesmärgi üle, tuli harvemini ette.

„Teil oleks siis korras külmkapp."

„Ja üks leivakapp vähem. Kuhu ma leiva panen?"

„Sinnasamasse.”

„Siis ongi ju kõik korras.”

Merike tõstis kaks tassi kapi peale. Kõigil toolidel olid ajalehed, nii et kohvi tuli juua püsti. Arvo tass oli Moskva 1980. aasta olümpiamängude oma. Merikese tassil oli kirjas „Maailma parim vanaema”. Merike ei olnud kellegi vanaema. Tass oli turult ostetud.

„Seda te ei pea ka parandama,” ütles ta, kui märkas Arvot kirja lugemas.

Arvo võttis südame rindu. Tema plaanis oli kirjas, et tuleb esitada küsimusi.

„Kas teile meeldib kord?” küsis ta.

Merike vaatas teda, siis koridori poole.

„Mulle meeldib, kui asjad on alles,” ütles ta.

Arvo mõtles tähtkuju peale. See oli tõesti Neitsi, ainult natuke üle võimendatud. Igasugust võimendust sai tavaliselt maha keerata.

„Mis tähtkujust te olete?” küsis ta, kuigi teadis.

„Neitsi,” ütles Merike. „Aga ma ei usu sellesse.”

„Neitsid ei usugi,” ütles Arvo. „Ajakirjas oli kirjas.”

Merike vaatas teda üle prillide.

„Te olete esimene mees, kes mulle seda ütleb ja kellel on õigus.” Ta naeratas.

Arvo jõi kohvi. Kohv oli hea. Ta ei teadnud, millest veel rääkida, ja kui Arvo ei teadnud, millest rääkida, siis meenus talle tavaliselt midagi.

„Meil kroonus oli ka nii, et asi oli alles, aga kasutada ei saanud," alustas ta. „Kaheksakümne kolmandal, Volga ääres. Kasarmu remondiks toodi uued aknad. Kõik pandi lattu. Kevadeks olid küla servas neljal uuel majal uued aknad, aga kasarmus toppisime vanade vahele ajalehti."

„Varastati ära?"

„Teoreetiliselt ei saanud varastada. Veebel luges üle, kõik olid alles. Mina lugesin ka. Iga päev oli neid täpselt kakskümmend neli. Siis tuli kontroll ja tahtis aknaid näha."

Merike pani tassi käest.

„Veebel ütles, et meil on eesrindlik arvestussüsteem. Kuna aknad olid eri kohtades laiali ja ülelugemisele kulus liiga palju aega, lasi ta teha kartongist ilusad ristkülikud ja kirjutas igaühele peale, kus aken asub. Viis tükki Mihhailovi juures, seitse Petuhhovi juures, ülejäänud veel kahes kohas. Nii me lugesimegi iga päev papitükke üle. Täpselt kakskümmend neli oli."

„Ja mis kontroll ütles?"

„Kontroll ütles, et see on vargus. Veebel ütles, et vargus oleks siis, kui ta ei teaks, kus aknad on. Aga

tal olid aadressid. Siis nad vaidlesid tükk aega. Lõpuks kästi aknad tagasi tuua."

„Toodigi?"

„Üks toodi. See pandi kasarmule ette, aga ta oli liiga väike. Veebel ütles, et tema on aknad korralikult arvele võtnud, aga kasarmu seinte eest vastutagu keegi teine. Tema polevat süüdi, et aknaaugud tehti liiga suured."

Merike purskas naerma.

„Kevadeni oli meil see üks aken vineeriga kinni löödud," jätkas Arvo. „Kõige rohkem külma puhuski sealt. Teised aknad olid vähemalt klaasitud. Mehed käisid veeblit palumas, et varastagu see üks akengi tagasi."

Merike pidi leivakapist kinni hoidma. Prillid kukkusid ninalt nööri otsa kõlkuma.

Arvo seisis olümpiatassiga keset kööki. Ta oli jõudnud alles sinna, kust Riina oli tavaliselt palunud tal edasi rääkida garaažis.

„Nii et arvestus oli korras," ütles Merike, „aga asju polnud?"

„Täpselt."

„Mul on vähemalt asjad ka."

Arvo noogutas. Merike oli tema loo mõttest aru saanud. Mis selle loo mõte üldse oli, sellele polnud ta varem mõelnudki.

Arve kirjutas Arvo ainult filtri puhastamise eest. Varuosi polnud vaja.

„Te võtate liiga vähe," ütles Merike.

„Ma ei vahetanud midagi."

„Teised vahetavad alati midagi."

Arvo kehitas õlgu. Ta oli kolmkümmend aastat kuulnud, et teised vahetavad alati midagi.

Ukse peal, koridori lõpus, kust algasid jalgrattad, Merike peatus.

„Neljapäeval olen ma viiest kodus," ütles ta. „Kui te tahate seda leivakappi veel arutada."

„Mul on sobiv termostaat olemas."

„Võtke kaasa. Aga me ei pane seda kohe sisse."

„Kõigepealt mõõdame üle."

„Kõigepealt joome kohvi."

Arvo nõustus. Kuuma kohvi kõrval külmkapi lahtivõtmine polnud iseenesest ohtlik, kui tass piisavalt kaugele tõsta.

Kaubikus võttis ta vihiku välja. Märkuste lahtrisse kirjutas ta Merikese nime järele: „Naeris."

Siis jäi pliiats Kusti lahtri kohale pidama. Kusti puur oli kaheksakümmend sentimeetrit lai. Merikese koridor oli viiskümmend. Arvo oli selle silmaga ära mõõtnud juba sisse astudes, sest tal oli

selline harjumus, ja ta ei eksinud kunagi rohkem kui paar sentimeetrit.

Ta kirjutas: „Ei mahu.”

Kolmas peatükk

Neitsi ja Sõnni vahele jäi Toomas, kes oli tabeli mõttes eikeegi.

Toomase nõudepesumasin oli ummistunud kirsikividest. Arvo ei küsinud, kuidas kirsikivid nõudepesumasinasse sattusid. Kolmkümmend aastat oli talle õpetanud, et inimesed ei tea seda ise ka. Toomas teatas igaks juhuks, et nemad kirsse ei söö. Arvo pani kivid alustassile, et Toomas saaks nendega hiljem vestelda, kirjutas arve ja sõitis Ülejõele.

Punase tule taga võttis ta rinnataskust teise ajakirjalehe. Sõnn armastab kodu, head toitu ja kindlust. Ta on järjekindel ja kannatlik, aga kui ta on midagi otsustanud, ei veena keegi teda ümber.

Arvo oli lehe servale kirjutanud: mai 1941. Ta ei teadnud, kas kannatlikkus vanusega kasvab või kahaneb.

Valve oli kaheksakümmend viis, aga ainult paberil.

Ta elas Stalini-aegses majas neljandal korrusel, liftita, ja ootas Arvot trepi ülemises otsas, käed puusas.

„Mina käin neid treppe kuus korda päevas," ütles ta. „Teie olete esimene mees, kes jõudis üles hingeldamata."

Arvo ei maininud, et oli viimase trepivahe hinge kinni hoidnud.

Külmkapp seisis köögis ja ukse vahelt paistis valgus.

„Uks ei lähe kinni," ütles Valve. „Katki."

Arvo tegi ukse lahti ja vaatas sisse.

Külmkapis oli kolmes purgis hapukapsas, kahes vormis sült, pool hane, kolme sorti pirukaid, moos, mida ei oleks pidanud külmkapis hoidma, aga mida seal ikkagi hoiti, ja keskmisel riiulil kilekotis midagi, mida Arvo ei osanud määrata, aga mis oli kindlasti söödav. Uks ei läinud kinni, sest kurgipurk lükkas seda seestpoolt tagasi.

„Külmkapp on terve," ütles Arvo. „Ta on lihtsalt liiga täis."

„Külmkapp ei saa liiga täis olla," vaidles Valve. „Külmkapp saab olla lihtsalt liiga väike."

Arvo mõtles Sõnni iseloomustusele. Kõik klappis.

Ta ei vaielnud. Ta tõstis asjad välja, laotas köögilauale, vaatas neid nagu puslet ja hakkas tagasi panema. Purgid püsti, vormid üksteise peale, hani külili ja pirukad hane ümber nagu valvurid. Viie minuti pärast oli kõik sees, uks käis kinni ja ülemisel riiulil oli veel ruumi või jaoks.

Valve vaatas ja imestas.

„Minu mees ei saanud sellega kolmkümmend aastat hakkama," ütles ta.

„Kus teie mees praegu on?"

„Raadi kalmistul," ütles Valve. „Seal on tal ruumi küll."

Arvo nihutas võipakki. Igaks juhuks.

Raha ei tahtnud Arvo võtta, sest katki polnud midagi.

„Kui te raha ei võta, siis vähemalt sööte," ütles Valve, ja see ei olnud ettepanek.

Ta tõstis lauale tagasi samad asjad, mille Arvo oli just äsja ära paigutanud. Sült. Pirukad. Hapukapsas. Kohvi kõrvale pani ta konjakipudeli.

„Ma olen autoga," ütles Arvo.

Valve viis pudeli ära ja tõi asemele veel sülti. Nii kergesti tema juurest ei pääsenud.

Arvo sõi. Valve jälgis teda.

„Te olete sõjaväes käinud," ütles ta. „Ainult sõjaväes käinud mees sööb nii, nagu keegi kavatseks talt taldrikut ära võtta."

Arvo noogutas.

„Meil olid sigalas karvamütsisuurused rotid," ütles ta. „Hüppasid pähe."

Valve ei naernud. Ta noogutas nagu inimene, kes kuuleb tuttavat asja.

„Meil kolhoosis oli ka üks, kes käis koosolekutel. Istus alati esimeses reas. Teda valiti kaks korda revisjonikomisjoni."

Arvo pani kahvli käest.

„Rott?"

„Ainult hüüdnimi. Pärisnimi oli tal palju ilusam. Esimene kord valiti sellepärast, et keegi ei teadnud, palju ta varastas. Teine kord sellepärast, et tema teadis, palju teised varastasid."

„Ja kolmas kord?"

„Siis oli ta juba esimees. Võtke sülti."

Arvo võttis. Ta polnud harjunud, et tema rottidele nii kiiresti amet leitakse.

Kui pirukad olid otsas, vaatas Valve teda üle laua niisuguse pilguga, nagu oleks tema see, kes peab arve kirjutama.

„Ma näen, mida te mõtlete," ütles ta.

Arvo punastas. Ta mõtles tõesti. Ta mõtles, et Sõnn sobib Kaljukitsele ja et tabelis ei ole vanuse lahtrit.

„Mina olen teile liiga vana," ütles Valve. „Aga mul on tütar."

Tütre nimi oli Sirje, ta oli kuuskümmend üks ja tema oli ka Sõnn.

„Ma sünnitasin ta mais," ütles Valve. „Meelega. Sõnn on ainus tähtkuju, kellega saab elada."

„Kas Sirje on vallaline?"

„Kaks korda lahutatud. Mõlemad mehed olid Kaksikud. Ma ütlesin talle."

Arvo võttis suurema suutäie, et saaks selle asja rahulikult läbi mõelda. Valve kasutas aega ja helistas tütrele.

„Ma leidsin sulle ühe," teatas ta.

Arvo tõstis käe.

„Jah, korraliku. Praegu sööb."

Arvo neelas liiga suure tüki alla ja läkastas.

„Ei joo. Pakkusin, ei võtnud. Autoga. Oma hambad on ka, ma olen pool tundi jälginud."

Telefonist kostis pikem vastus. Valve kuulas pahaselt, nagu oleks tütar asunud midagi külmkappi valesti paigutama.

„Kuidas ma ei tunne? Ta pani terve hane kolmandale riiulile ja või mahtus veel kõrvale."

Arvo sai lõpuks hingamise tagasi.

„Ma ei ole veel…"

„Reedel kell kuus minu juures," ütles Valve telefoni. „Siis saate tuttavaks."

Ta lõpetas kõne ja pöördus Arvo poole.

„Mida te veel ei ole?"

Arvo oli tahtnud öelda, et pole midagi otsustanud. Aga nüüd oli juba hilja.

„Sirjet näinud."

„Reedel näete."

„Kas ta ise tahab üldse?"

„Ta ütles, et tuleb ainult sellepärast, et mina rahule jääksin. Väga hea iseloom, mõtleb teiste peale."

Valve pakkis Arvole kaasa kuus pirukat ja kirjutas karbi kaanele Sirje telefoninumbri.

Kodus pani Arvo pirukakarbi külmkappi.

„Jälle jood õlut!" kraaksatas Kusti.

Arvo murdis piruka servast tükikese. Kusti võttis selle vastu. Esimest korda pärast Riina surma oli Arvo toonud koju midagi, mille suhtes linnul polnud kohe vastuväidet.

Arvo tõmbas tabelisse uue lahtri. Ta kirjutas sinna: „Vanus." Valve rida jäi pliiatsiga, nagu see

oli. Selle alla kirjutas ta pastakaga: Sirje. Sõnn. 61. Telefon karbi kaanel.

Kusti lahtri kohal ta pikalt ei mõelnud. Sirjet polnud nad kumbki näinud, aga pirukaretsept oli ilmselt pärilik. Ta kirjutas: „Talub."

Siis helises telefon.

„Kas te helistasite?" küsis Valve.

„Kellele?"

„Sirjele. Ega mina teie eest kõike tegema ei hakka."

Arvo lubas helistada. Ta võttis külmkapist karbi, pani selle vihiku kõrvale ja valis numbri.

„Ema juba kontrollib?" küsis naine.

„Jah," tunnistas Arvo.

„Siis räägime vähemalt kaks minutit. Ta uurib pärast kõne kestust."

Arvo heitis pilgu kellale. Kaks minutit polnud palju, aga tal polnud midagi ette valmistatud.

„Te olete Sõnn," alustas ta.

„Ema ütles?"

„Jah."

„Mida ta veel ütles?"

Arvo otsustas lahutustest vaikida. Nii vara polnud mõtet Kaksikuid jutuks võtta.

„Et mõtlete teiste peale."

Sirje naeris. Arvo otsis pliiatsit, aga see oli pirukakarbi alla jäänud.

„Teie kohta ütles ta, et sööte korralikult ja saate trepist üles."

„Ma parandan kodumasinaid ka," lisas Arvo. See polnud tema kohta veel täielik ülevaade.

„Siis on meil reedel vähemalt millestki rääkida. Minu pesumasin kõnnib."

„Tsentrifuugides?"

„Põhiliselt."

Arvo hakkas seletama transpordipoltide ja masina loodimise kohta. Sirje küsis vahele. Kui kõne lõppes, näitas telefon üheksat minutit.

Vihikusse oli vaja veel mitu asja kirjutada. Arvo jõudis märkida „Naeris", kui Valve uuesti helistas.

„Mis ta ütles?"

„Ütles, et pesumasin kõnnib."

„Ärge teie kõike ka uskuge. Kaks meest on ära läinud, nüüd läheb juba pesumasin ka."

Sisukord

Esimene peatükk 3
Teine peatükk 9
Kolmas peatükk 18
Neljas peatükk 26
Viies peatükk 36
Kuues peatükk 46
Seitsmes peatükk 53
Kaheksas peatükk 64
Üheksas peatükk 70
Kümnes peatükk.....81
Üheteistkümnes peatükk 92
Kaheteistkümnes peatükk 100
Kolmeteistkümnes peatükk 109
Neljateistkümnes peatükk 117
Viieteistkümnes peatükk 126
Kuueteistkümnes peatükk 135
Seitsmeteistkümnes peatükk 144
Kaheksateistkümnes peatükk 154
Üheksateistkümnes peatükk 162
Kahekümnes peatükk 171
Kahekümne esimene peatükk 179
Kahekümne teine peatükk 187

Kahekümne kolmas peatükk 193
Kahekümne neljas peatükk 202
Kahekümne viies peatükk 209
Kahekümne kuues peatükk 215
Kahekümne seitsmes peatükk 221
Kahekümne kaheksas peatükk 227
Kahekümne üheksas peatükk 233
Kolmekümnes peatükk 240